

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Οδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
αρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Δ' αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις
Λαρ. Ἀρνίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ
ΧΕΡΙ, μετάφρασις Δισώπου, (συνέχεια). — *Καραμζίν* : ΝΑΘΑΛΙΑ
Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΒΟΓΙΑΡΟΥ κατὰ μετάφρ. Α.Γ. Κωνσταντινίδου. (τέλος)

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Διήγημα

ΔΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Οἱ δύο περιπατοῦνται ἀποκρυπτόμενοι
ἀπὸ τὰ μεγάλα δένδρα καὶ βαδίζοντες
ἐπὶ τῆς χλόης εἶχον φθάσει εἰς τὴν καμ-
πὴν τῆς οδοῦ, σχεδὸν ἀντικρὺ τῆς ἀμά-
ξης· οἱ ἵπποι ἐσταμάτησαν, ὁ δὲ κύριός
των τοὺς ἄφησε νὰ σταματήσωσιν.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ μόλις
ἐπρόφθασαν νὰ τοποθετηθῶσιν ὀπισθεν
ὑπερμεγέθους καστανέας· ἐκεῖθεν εἶδον τὸν
Λουβοᾶ μὲ τὰς χεῖρας ἀδρανεῖς, τὸ ὄμμα
ἀπλανές, τὴν κεφαλὴν κεκυφύταιν, λησμο-
νοῦντα τοὺς ἵππους, τὴν ἀμάξαν, τὴν
οδὸν, τὸν κόσμον ὅλον. Ἐρρέμβαζεν.

Οἱ ἵπποι ἤρχισαν νὰ δάκνωσι τὰς κο-
ρυφὰς τῶν παρὰ τὰ χεῖλη τῶν ἐκατέρω-
θεν τῆς οδοῦ αὐλάκων λευκακκανθῶν, εἰς
ἀπόστασιν ἕξ μόλις βημάτων ἀπὸ τοῦ
δένδρου, οὗ ὀπισθεν ἐκρύπτοντο ὁ ἐπίσκο-
πος καὶ ὁ φίλος του. Ἀόριστοί τινες λό-
γοι, διακοπτόμενοι ὑπὸ βραγχῶν συλλα-
βῶν, διέφευγον ἐκ τῶν χειλέων του.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἐκράτη-
σαν τὴν ἀναπνοήν των.

— Θὰ τὸν συμβουλευσύν αὐτὸν ἄρά
γε; ἐπιθύρῃσεν ὁ Λουβοᾶ. Δυσμένεια!..
μετὰ τριάκοντα ἔτη!.. πρὶν νὰ ἐκδι-
κῇ!

Ἐκφραστικώτατον ἦτο τὸ βλέμμα, ὅ-
περ ἀντήλλαξαν οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες,
ὡχροὶ ἐκ συγκινήσεως, ἀκούοντες λαλοῦ-
σαν τὴν ψυχὴν, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ Λου-
βοᾶ.

— Ἄν δὲν εὗρω ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ζητῶ
διὰ νὰ τὴν καταστρέψω, ἐξηκολούθησεν ὁ
ὑπουργός, ἐχάθην!

Οἱ ἵπποι βαρυνθέντες νὰ αἰσθάνωνται
καταρμένην τὴν γλῶσσαν των ἐκ τῶν πι-
λυγῶν ἀκανθῶν τοῦ θάμνου, ἐστράφησαν

πρὸς δεξιὰ, χωρὶς ὁ κύριός των νὰ τοὺς
ἐμποδίσῃ.

— Ἀπατάται, ὡς πρὸς τὸν δρόμον,
εἶπε κρυφίως ὁ Ρυβαντέλ εἰς τὸ οὖς τοῦ
Ἰασπίνου.

Οἱ ἵπποι ἐξηκολούθουν νὰ βαίνωσι πλα-
γίως πρὸς δεξιὰν· εἶχον αἰσθανθῇ τὴν δρο-
σερότητα τοῦ ὕδατος καὶ διηυθύνοντο
πρὸς τὴν διώρυγαν.

Ὁ Λουβοᾶ τοὺς ἄφησε νὰ προχωρή-
σωσι κατεχόμενοι πάντοτε ὑπὸ τῆς ρέμ-
βης του. Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ
ἀνεσκήρτησαν, ταυτοχρόνως δέ :

— Θὰ συντριβῇ! εἶπεν ὁ εἰς.

— Θὰ πνιγῇ, εἶπεν ὁ ἕτερος.

Ἦδη οἱ δύο τροχοὶ τῆς ἀμάξης εὐρί-
σκοντο ἐπὶ τῆς χλόης· οἱ ἵπποι ἀπέθετον
τοὺς δύο ἐμπροσθίους πόδας ἐπὶ τοῦ χεί-
λους τῆς διώρυγος· ἐν βῆμα ἀκόμη ἂν
ἐπροχώρουν καὶ θὰ ἐβυθίζοντο.

Ὁ Ἰασπίνος καὶ ὁ Ρυβαντέλ ἀντήλ-
λαξαν ἐκ νέου βλέμμα ἀστραπιαῖον· εἶτα
ἀμφότεροι ἀφῆκαν τοιαύτην ἰσχυρὰν κραυ-
γὴν ὁρμῶντες εἰς τὴν οδὸν, ὥστε οἱ ἵπ-
ποι πτοηθέντες ἀπεμακρύνθησαν ἀποτό-
μως ἐκ τῆς διώρυγος.

Ὁ Λουβοᾶ ἀφυπνίσθη· ἐννόησε τὸν κίν-
δυνον καὶ στραφεὶς εἶδε τοὺς δύο σωτή-
ρας του τρέχοντας καὶ χειρονομοῦντας εἰς
τὴν οδὸν. Ἀναμφιβόλως τοὺς ἀνεγνώρι-
σεν, ἀλλ' ἀντὶ πάσης ἄλλης εὐχαριστή-
σεως ἐξέβαλε τὸν πλόν του, ἐμάστισε
ρωμαλέως τοὺς ἵππους καὶ ἐξηφανίσθη
ἐντὸς στροβίλου κόνεως.

Ὁ στρατηγὸς καὶ ὁ ἐπίσκοπος ἔτρε-
μον σύσσωμοι καὶ ἔμειναν ὡσεὶ καρφω-
μένοι εἰς τὸ ἔδαφος.

— Αἶ; εἶπε τέλος ὁ Ρυβαντέλ ἀνα-
κτήσας τὴν φωνήν του, ὅταν συλλογίζω-
μαι ὅτι δὲν εἶχαμεν ἄλλο, νὰ πράζωμεν
παρὰ νὰ σιωπήσωμεν!..

— Καὶ ὁ Θεός!.. ἐπιθύρῃσεν ὁ Ἰασπί-
νος.

— Καὶ ἡ πειθαρχία!.. ἐπιθύρῃσεν ὁ
Ρυβαντέλ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰσέρχοντο εἰς τὴν
αὐλὴν τοῦ Σκίν-Σὺρ, ὅπου εὐρίσκοντο ἀ-
κόμη ἀσθμαίνοντες καὶ τεταραγμένοι οἱ
ἵπποι τοῦ ὑπουργοῦ.

Ἐνῷ ὁ στρατηγὸς ἐθαύμαζε τὴν διά-
ταξιν καὶ τὴν ἔκτασιν τοῦ κυρίου, τὴν
μεγαλοπρέπειαν καὶ τὸ ἀπείριστον ἄμα
τοῦ συνόλου, τὰ συνετῶς διατεταγμένα
καθέκαστα, τὴν ἐπικρατοῦσαν εἰς τὴν ὑ-
πηρεσίαν εὐταξίαν καὶ δραστηριότητα·
ἐνῷ ὁ Ἰασπίνος, δεκτὸς γενόμενος ὡς οἰ-
κεῖος, ἄφινε τὸν σύντροφόν του διὰ νὰ ἐ-
πιτύχῃ παρὰ τῆς μαρκησίας τὴν ἀδειαν
ὅπως εἰσαγάγῃ τὸν κύριον Ρυβαντέλ, ὁ
ὑπουργὸς εἶπε νὰ τὸν ἀναγγεῖλωσι πρὸς
τὸν Λουδοβίκον ΙΔ' εἰς τὸν κήπον ὑπὸ
χλοοσκεπὲς περίπτερον, ὅπου πρὸ ἐνὸς
τετάρτου τῆς ὥρας ὁ βασιλεὺς ἴστατο ἀ-
ναπνέων τὸν δροσερὸν ἀέρα ἀναμένων τὸν
ὑπουργόν του, καίτοι τὸσον ὀλίγον ἦτο
συνειθισμένος ν' ἀναμένῃ.

Ὁ Λουβοᾶ εἶχε μείνει ἐν τῇ ρέμβῃ του
ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἐπὶ πλέον. Ἐνόησε
τὴν ἀδεξιότητά του καὶ συνησθάνθη τὴν
σοβαρότητα αὐτῆς, εἰς στιγμὴν καθ' ἣν
ὁ βασιλεὺς του ἦτο τόσῳ δυσμενῶς δια-
θεθειμένος κατ' αὐτοῦ, διὸ ἐγένετο ὡ-
χρότατος καὶ ἐκλονίσθη εἰσερχόμενος εἰς
τὸ περίπτερον.

Ἡ κατάστασις του αὕτη ἐσταμάτη-
σε τὴν ἐπιτίμησιν, ἥτις ἦτο ἐτοίμη νὰ
ἐξέλθῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ βασιλέως. Ὁ
Λουβοᾶ ἔλαβε πρῶτος τὸν λόγον.

— Πρέπει νὰ μὲ συγχωρήσετε, Μεγαλει-
ότατε, εἶπεν ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυ-
μήσω καθ' ὁδόν.

— Εἰσθε ἀσθενής, κύριε;

— Δὲν ἤμην· ἀλλ' ὁ τρόπος διὰ τοῦ
ὁποίου μὲ δέχεται ἡ Ὑμετέρα Μεγαλει-
ότης, μὲ καθιστᾷ περισσώτερον παρὰ ἀ-
σθενῆ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπήντησεν. Ὁ ὑπουρ-
γὸς μὴ ἐξακολούθησας τὰ παράπονά του,
ἀλλ' ἀπεναντίας τηρῶν ἐπιφυλακτικό-
τητα πλήρη ἀξιοπρεπείας, ἀπέμαζε τὸ
μέτωπον, ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον καὶ
εἶπε πρὸς τὸν βασιλέα:

— Ἐπιθυμῇ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης
νὰ ἐργασθῇ ἐδῶ;

— Δὲν εἰζεύρω ἐὰν θὰ ἐργασθῶ, ἀ-
πήντησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετὰ νωθρό-
τητος, ἥτις ἦτο διὰ τὸν Λουβοᾶ νέον
δεῖγμα δυσμενείας.